

17. DECEMBER

Nisse-Line er altid meget nysgerrig - for som hun altid siger: Den som ikke spørger, får heller intet svar. Så i dag har hun besluttet sig for at gå på opdagelse nede i kasematterne eller kældrene, som vi kalder dem i dag.

SÅ derfor leder hun efter sin lommelygte, da der måske ikke er elektrisk lys i alle kældrene. Heldigvis finder hun snart sin lommelygte – men der er ikke noget batteri på. Lommelygten er helt død.

- Ihh, altså hvem har nu brugt den og glemt at slukke for den, efter de havde brugt den? Men hverken Nisse-Taars, eller musene svarede på hendes spørgsmål.

- Måske er det dig selv, som har glemt at slukke for den, da du brugt den, lød det fra Nisse-Taars.

- Nej, svarende Nisse-Line bestemt. Jeg slukker altid for lommelygten, når jeg lægger den på plads, men skidt pyt også med det. Det er vigtigere at vi lige finder nogle friske batterier til at udskifte de gamle, der er helt brugt op.

Nisse-Taars gik i gang med at lede efter nogle nye og friske batterier. Han vidste de havde nogen, for det var ikke så lang tid siden, at han købt en hel stak.

- Han ledte og ledte efter sine batterier til lommelygten og pludselig fandt han dem – liggende helt inde i hjørnet af det store garderobeskab midt mellem sokker, og nisse-trøjer.

- Sikken noget rod, tænkte han. Det må jeg se at få ryddet op i en dag.

Nisse-Line blev glad for at få nye batterier til sin lommelygte, så hun skiftede de nye ud med de gamle og så kunne lommelygten atter lyse og hun begive sig afsted på sin "opdagelsesrejse" ned i kældrene på det gamle slot.

- Det bliver er spændende, tænkte hun, for man ved aldrig, hvad der gemmer sig af hemmeligheder, når først man kommer derned – og så traskede hun afsted ned af alle trapperne, til hun kom helt ned i bunden af slottet, hvor kasematterne – eller rettere kældrene lå.

Der hang en masse spindelvæv, og luften føltes lidt fugtig, men ellers var der ikke rigtig noget, som overraskede eller forskrækkede hende. Men lige pludselig hørte hun en lyd, som alligevel gjorde hende lidt bange.

Uhh-hu lød det ...og på løs det igen lidt højere..Uhh-huuueee.

Nisse-Line lyste med sin lommelygte i den retning, hvor lyden kom fra. Og ganske svagt så hun noget, som godt kunne ligne et menneske, men det var helt tåget og næsten til at se igennem.

Hali-halloee, råbte Nisse-Line. Er her nogen? Der kom ikke noget svar indtil lige pludselig, at hun kunne høre den lyd igen: Uhu-hueee, det er bare mig, lød det.

- Hvem er du? spurgte Nisse-Line og lyste direkte hen, hvor lyden kom fra..

Nu kunne hun se noget der nærmest svævede over gulvet. -Hej med dig, jeg hedder Nisse-Line og er en rigtig nisse: - Hvad hedder du?

Der gik et par sekunder så lød det: - Jeg hedder Vilhelm de Troløse og jeg har boet hernede i kælderens i snart 300 år, og du er den første jeg snakker med. Alle andre, som har været hernede og som jeg har råbt Uhu-huu af er styrtløbet op herfra, så jeg ikke har haft en chance for at tale med dem.

- Nåeee, sagde Nisse-Line, det kender vi nisser alt til. Menneskene tror heller ikke på, at vi findes. Og det selv om vi endda gør forskellige ting hver jul i hele julemåneden.

Vilhelm den Troløse blev i lidt bedre humør ved at høre, at han ikke var den eneste, som ingen troede på fandtes.

- Måske du skal overveje at komme op hernede fra kælderens og så droppe dit Uhh-hu og i stedet præsentere dig selv – sådan ligefrem og uden nogen dikkedarer.

- Tror du det vil hjælpe, for jeg vil så gerne bare have nogen at snakke med, sagde Vilhelm den Troløse.

- Det tror jeg helt bestemt. SÅ kan du jo prøve næste gang dronningen kommer og hilse direkte på hende.

- Du siger blot: "Goddag deres kongelige kongelighed – jeg hedder Vilhelm Den Troløse og jeg er næsten 350 år gammel". Så skal det nok gå alt sammen.

Det lille spøgelse blev helt glad ved tanken og sagde: Tak, Nisse-Line, nu vil jeg tage noget af mit pæneste spøgelsestøj på og så vente på at dronningen igen besøger slottet.

Nisse-Line smilede glad og sagde farvel til sin nye ven og gik op for at lave lidt risengrød. Hun var blevet ganske sulten af at snakke med det lille spøgelse nede i kasematterne.

